

Sygn. akt IV CSK 198/20

POSTANOWIENIE

Dnia 1 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu
Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko M. G.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 1 października 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 13 listopada 2019 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie powód wniósł skargę kasacyjną, a dla uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołał się wyłącznie na oczywistą zasadność skargi. Uzasadnienie wniosku jest jednak w zasadzie wyłącznie polemiką z argumentami Sądu II instancji, a także w pewnym zakresie kwestionowanie ustaleń faktycznych i oceny dowodów, co w ogóle w postępowaniu kasacyjnym jest niedopuszczalne.

Przede wszystkim nie doszło do oczywistego naruszenia art. 316 k.p.c., ponieważ nie ma podstaw, wbrew twierdzeniom skarżącego, do przyjęcia, że w chwili wyrokowania przez Sąd II instancji, inaczej niż w chwili wytoczenia powództwa, doszło już do skutecznego wypowiedzenia umowy kredytu. Podkreślić trzeba w szczególności, że w aktualnym postępowaniu nie bierze w ogóle udziału dłużnik główny, lecz wyłącznie dłużnik rzeczowy, zatem doręczenia odpisu pozwu nie można uznać za skuteczne wypowiedzenie umowy. Ponadto, ciężar dowodu co do tej okoliczności spoczywa na powodzie. Wreszcie, okoliczność, czy doszło do skutecznego doręczenia wypowiedzenia to też okoliczność faktyczna wynikająca z oceny dowodów, zatem wymykająca się kontroli kasacyjnej. Wbrew twierdzeniom skarżącego w sprawie nie doszło też do oczywistego naruszenia art. 78 u.k.w.h. w związku z art. 60 i art. 61 § 1 k.c. Okoliczność, bezsporna na tle tej sprawy, że całość długu nie została spłacona, nie przesunęła ciężaru dowodu na sąd co do ustalenia wysokości należnego świadczenia. To powód ma dowodzić, w jakiej wysokości, i dlaczego w takiej, należy mu się świadczenie. W ocenie Sądu II instancji nie udźwignął w tym zakresie ciężaru dowodu i nie sposób uznać stanowiska Sądu za oczywiście nieprawidłowe. Również argumenty dotyczące oczywiście nieprawidłowego zastosowania art. 5 k.c. są wyłącznie polemiką z Sądem II instancji. Podsumowując, lektura zaskarżonego orzeczenia nie dowodzi, aby w sposób oczywiście nieprawidłowy wyłożono lub zastosowano prawo.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.